

Ze was de absolute verrassing van deze Olympische Spelen. Dankzij een schitterende Grand Prix Special loodste Sabine Schut-Kery haar land Amerika naar een zilveren teammedaille. En wat is de Amerikaanse trots op haar Hannoveraan Sanceo. Waar komt zij vandaan? Wat is haar achtergrond? Hoefslag sprak met Sabine in Tokio, vlak voor haar vertrek naar huis.

TEKST: ROBERT HÜSKEN | FOTO'S: DIRK CAREMANS

SABINE SCHUT-KERY:

**“Sanceo
is mijn
held”**

First things first, Sabine. Jouw achternaam klinkt wel erg Nederlands hè?

Sabine: "Schut is ook Nederlands! Ik heb ook een Nederlands paspoort. Mijn vader is Nederlands. Hij is geboren in Utrecht. Helaas is er geen grotere connectie dan dat met Nederland. Ik hou van jullie land, van de Nederlanders. Ik kan me nog herinneren dat ik als kind vaak mee op vakantie ging naar mijn tante. Zij woonde in Hilversum. Maar dat is het. Ik ben zelf geboren en getogen in Krefeld, Duitsland. Mijn vader wilde graag dat zijn drie kinderen ook een Nederlandse nationaliteit zouden krijgen. In die tijd was er nog geen Europese Unie, dus ik moest echt een certificaat halen in Duitsland om naar Nederland te kunnen. Dat is heel raar eigenlijk, toch?"

Zeker als je daar nu zo op terugkijkt ja. Maar als we terugblikken op jouw week in Tokio, wauw. Dit moet geweldig zijn geweest.

"Ja, absoluut geweldig. Het zo fijn om vandaag nog even vrij te zijn. Morgen gaan we naar huis. Nu besef ik pas een beetje wat er eigenlijk allemaal is gebeurd. Ik heb me al die tijd alleen maar proberen te focussen. Ik wilde niet afgeleid raken door randzaken. Je krijgt namelijk zoveel aandacht, zeker ook op social media. Ik zei de hele tijd tegen mezelf dat ik mijn ogen moest richten op mijn doelen. Niet afdwalen. Nu dat allemaal voorbij is, denk ik, wauw. Sanceo is echt mijn held. Meer kan ik niet zeggen. Ik word er weer emotioneel van, sorry. Dat gevoel als ik met hem mag rijden. Hij is zo waanzinnig om te rijden. Natuurlijk is er altijd werk aan de winkel, maar hij voelt zich zoals hij eruit ziet. Ik geloof heel erg in de lichte verbinding met je paard. Met zo klein mogelijke hulpen communiceren. Met alle dieren eigenlijk. Ik heb mijn proeven nu terug kunnen kijken en ik sta er oprecht van versteld hoeveel kracht er kwam kijken bij zijn schoonheid, souplesse en zijn elasticiteit. Holy... Ik

wist dat er veel kracht in zat, maar dit is echt ongelooflijk..."

Zeg eens eerlijk, had je deze successen een paar jaar geleden allemaal verwacht?

"Nee, zeker niet. Niet eens dat ik hier überhaupt zou zijn. Ik was de derde combinatie van het team, na Steffen Peters en Adrienne Lyle. Bovendien vormden we een team, we moesten het samen doen. Dat is heel anders dan wanneer je alleen naar een wedstrijd gaat. Dan heb ik mijn eigen doelen. Ik wist ook dat we maar met drie zouden zijn. We konden ons dus niets veroorloven. Ik moest geconcentreerd blijven en prestaties leveren. Natuurlijk wist ik waar we toe in staat waren, maar dit had ik echt niet verwacht. Nogmaals, ik had niet eens verwacht dat ik naar de Olympische Spelen zou mogen. Het is niet te bevatten, er zijn momenteel een heleboel fantastische dingen gaande in mijn leven."

Dat kun je wel zeggen. Nu zit je hier gewoon met een olympische medaille. Waar is die eigenlijk?

"Haha, die is keurig weggestopt. Die wil ik echt niet kwijtraken!"

Gaat deze bijzondere zilveren medaille een mooi plekje krijgen in

je huis?

"Ik denk dat ik dat inderdaad moet gaan doen. Mijn laatste medaille was van de Pan American Games in 2015. Die is ergens weggestopt. Zonde eigenlijk. Voor een atleet is de Olympische Spelen het hoogste doel, zeker een medaille behalen. Maar ik vind 'm ook echt heel mooi. Ik word zo vrolijk van die kleuren van de olympische ringen. Het is echt heel speciaal voor me. Dus ja, ik ga denk ik een mooi kastje maken met mijn favoriete foto's. Als herinnering. Ik vind het ook leuk om dingen als de startnummers van mijn paarden te bewaren. Vooral deze, dat wordt een mooi plekje."

Kun je iets meer vertellen over jullie voorbereiding op de Olympische Spelen?

"Onze federatie heeft zich echt geweldig voorbereid. Ze hebben alles uitgezocht. Weersomstandigheden in Tokio, luchtvochtigheid, vluchten. Maar ook hoe het zo comfortabel mogelijk kan zijn voor de paarden en de atleten. Daarom hebben we ons voorbereid in Florida. Voor ons een logische optie. Het klimaat is daar vrijwel hetzelfde als hier. Ik ga daar sowieso al ieder jaar heen voor wedstrijden. Het is daar top. We hadden daar ook onze belangrijkste observatiewedstrijd. Dat was vergelijkbaar met hier, in de avond en in een groot springstadion in Wellington. Voor ons als dressuurruiters was dat ook nieuw, maar alles was om te kijken hoe de paarden zouden reageren. In mijn ogen was dat een slim idee. Daarna was er nog ruim een maand totdat we naar Tokio zouden vertrekken. Ik kon dus terug naar huis, maar dat vond ik te ver. Dat was weer een vlucht van zes uur geweest, dus ik ben in Florida gebleven. Het is altijd fantastisch om even weg van je werk te zijn en tijd te kunnen spenderen met je paard. Ik heb er echt van genoten om samen met Sanceo daar te zijn. Volledige focus, geen afleiding. Uiteindelijk moesten we natuurlijk naar Aken voor de quarantaine. Dat vond ik ook heel gaaf. Ik zag al mijn helden, de ►

SABINE SCHUT-KERY

Geboren: 10 september 1968,
Krefeld, Duitsland
Paard: Sanceo (v. San Remo)
Olympische Spelen Tokio: zilver
met TeamUSA in de landenwed-
strijd dressuur. Individueel 5de
met 84,3% in de kür op muziek

“Combineren van draagkracht en push-kracht”

ruiters die ik volg en waar ik zo tegenop kijk. Natuurlijk het Duitse team en Cathrine Dufour. Maar ook Carl Hester. Ik vind hen zo goed. Hun proeven hier waren heel mooi. Helaas kon ik door de coronaregels in Aken niet veel zien en doen. Maar wat ik achter de schermen kon zien, was enorm cool."

Normaal gaan jullie in de voorbereiding naar wedstrijden in Europa. Hoe denk jij daarover?

"Ja klopt. Sommigen zeggen dat het beter is om daarheen te gaan, ook om je alvast te laten zien aan de juryleden. Dat is altijd goed. Maar ik zeg gewoon tegen mezelf: doe wat je thuis ook doet. Probeer dat in je proef te leggen. Laat iedereen zien wat Sanceo en ik samen kunnen. Daar moet ik me op focussen, daar moet ik op rekenen. De resultaten spreken uiteindelijk voor zich denk ik."

Wat is jouw stijl? Wat vind jij belangrijk in paardrijden?

"Er zit zeker een technisch aspect aan het trainen van een dressuurpaard. Je paard moet de oefeningen leren en begrijpen. Maar waar het uiteindelijk om gaat, is dat je je paard ontwikkelt als atleet. Belangrijk hierbij is het principe van het rijden van een hele ophouding. In die overgang terug, moet je paard echt het gewicht op de achterhand nemen en tegelijkertijd de power van de voorwaartse drang en een fijne verbinding met de teugels behouden. Zodat je echt de verbinding van achteruit hebt, waarbij het paard zijn buikspieren aanspant en zijn hele lijf op de juiste manier gebruikt. Het gaat dus echt

"Na de basis moet je zelf stappen zetten"

om het werken met de spieren als een atleet. We hebben anno nu zulke fantastisch bewegende paarden, dat ik ook met Sanceo moet uitkijken dat zijn benen niet overal heen vliegen, maar dat hij zijn hele lichaam benut en toch soepel en elastisch blijft. Dat heb ik altijd geleerd. Het combineren van draagkracht en push-kracht van het paard."

Waar heb je dat geleerd; Het combineren van draagkracht en push-kracht?

"Ik heb enorm veel van mijn coach Christine Traurig geleerd. Ik werk al vijftien jaar met haar samen. De structuur in Duitsland is heel goed. Ik heb veel toptrainers gehad. De eerste was Ulla Becker daarna kwamen Jan Nivelle en Stephanie Meyer-Biss. En ik heb stage gelopen bij Jan Bemelmans. Dat waren grote trainers, die mij erg inspireerden. Zij gaven me een goede basis. Maar zoals je weet, is het maar een basis. Daarna komen de stappen die je zelf moet zetten. Nu ben ik op dat punt terecht gekomen. Ik ben er zeer trots op hoe toegewijd ik ben en dat ik met Christine ben gaan samenwerken. Zij kent Sanceo sinds hij drie jaar oud was. Daarvoor trainden we ook nog wat paarden samen. We kennen elkaar dus goed, ze is mijn mentor en een goede vriend tegelijk. Het is echt waanzinnig om te bedenken dat zij hier nu ook kan zijn. Zeker als ik terugdenk aan het moment dat ik Sanceo voor het eerst aan haar liet zien toen we hem

in Duitsland hadden opgehaald. De weg die we daarna samen hebben bewandeld is bijzonder, de band die we samen hebben opgebouwd, dat heeft echt een heel speciaal plekje in mijn hart gekregen."

Je bent geboren in Duitsland en hebt een Nederlandse vader, maar je rijdt voor de Verenigde Staten. Waarom is dat?

"Ik ben in 1998 naar de VS verhuisd. Mijn droom was altijd om met een backpack de wereld rond te reizen. Ik was avontuurlijk en wilde naar zoveel mogelijk landen gaan. Ik wilde eigenlijk naar Portugal gaan, maar het was in die tijd moeilijk om daar een echt leven op te bouwen. Door mijn werk met paarden was het lastig om steeds te verhuizen. Ik trainde destijds veel Friezen en ik verkocht een Fries aan een koppel uit Texas. Zij boden me toen een baan aan en dat paste perfect bij mijn wens om de wereld te ontdekken. Ik ben erheen gegaan. En mocht mijn huidige echtgenoot, die ik toen net had leren kennen, meenemen. Zo is dat gelopen en nu zit ik hier. Bizar hè?"

Zie je verschillen tussen dressuur in Amerika en in Europa?

"Dressuur komt uit Europa en dat nemen we allemaal als basis. Uiteindelijk werken we allemaal met dieren en ik denk dat wij veel met onze persoonlijkheid rijden. Klassiek gezien kijken wij Amerikanen op tegen dat systeem, maar uiteindelijk laten we toch ruimte over voor persoonlijke inbreng. Ik heb een hengst, dus ik heb een bepaalde manier van werken met Sanceo. Ik vind dat hij zichzelf moet kunnen zijn. Je moet hem niet alleen maar in een box stoppen met allerlei regels. Ik hecht veel waarde aan het implementeren van de persoonlijkheid van het paard in trainingen. Om hem vrijheid te geven om zichzelf te kunnen zijn. Op die manier geeft een paard zoveel aan je terug."

DANKBAAR

"Sanceo is mijn held. Mijn alles. Zijn hart is van goud. Zijn karakter is geweldig en hij krijgt een vijftien voor de beste partner in de wereld zijn. Ik heb zijn eigenaren Alice Womble en Dr. Mike Heitmann uit Texas dagelijks enorm veel foto's en filmpjes gestuurd. Vooral van grappige gezichten of van delen van de proef. Op een gegeven moment kon ik zelfs geen foto's meer sturen, omdat het geheugen van mijn iPad vol zat van al die selfies. Ik ben ze zo dankbaar. Zonder hen was ik niet dat gelukkige meisje met haar geweldige maatje."

